

[Aksel Larsen.]

end at de vil hitte på forskellige såkaldte foranstaltninger, altså skatteforhøjelser.

Det synes sivet ud, at en af foranstaltningerne skal være en 3 pct.s forhøjelse af folkepensionsbidraget. Jeg må meget advare regeringen mod noget sådant. Det vil være det modsatte af at gennemføre foranstaltninger på en socialt betryggende måde, og jeg synes, at hr. Henry Christensen, som holdt en varmhjertet, socialt forstående tale, skulle tænke over dette. Man bør tværtimod se til, at såvel folkepensionsbidrag som forskellige sociale kontingenter opkræves over skattebilletten efter den almindelige progressive skala, og vi er gerne til regeringens rådighed med tanker om, hvordan dette kan og bør praktiseres.

Hvad regeringen end påtænker eller ikke påtænker på besparelsernes og foranstaltningernes område, så kan dette ikke bidrage til at standse eller blot hæmme pris- og omkostningsstigninger. Det ved regeringen også godt, og derfor siger den noget kryptisk om, at den vil optage drøftelser med arbejdsmarkedets parter, med funktionær- og tjenestemandorganisationer og med erhvervslivets organisationer om foranstaltninger, der kan dæmpe stigningen i omkostninger og avancer og priser; i dette tilfælde skal ordet foranstaltninger altså ikke oversættes til skatter. Hvad man tænker på, siges der ingenting om, men sammenholdes udtalelsen med det tidligere citerede om dyrtidsportion og andre lønstigninger, så får man jo sine mærkværdige triste anelser. Hvorfor de er mærkværdige? Jo, for regeringspartierne nedstemte jo den 15. december den daværende regerings forslag om dyrtidsportionens indefrysning. Vi har alle i frisk minde, at dette forslag byggede på et formeligt tilbud eller tilsagn fra LO og fra tjenestemandorganisationerne, men at folketingsflertallet afviste dette tilbud. Vi husker, hvordan den nuværende finansminister dengang holdt harmfnysende og hjertegribende taler om det uanstændige i, at lovgivningsmagten greb ind i gældende overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter, og i så henseende overtrumfede han jo langt venstresocialisternes argumentation. Skal vi da nu tro, at den samme finansminister, de samme partier, som regering stræber efter eller ønsker at gennemføre foranstaltninger på

linje med dem, man forkastede i december? Eller skal vi måske hellere tro, at man dengang stemte imod, fordi det foreslåede indgreb ikke var vidtgående nok? Hvis det er dette, der er forklaringen, så lad os dog i det mindste få rene ord for pengene.

Inden jeg nærmere karakteriserer de følger, den af regeringen trods al tågetale påtænkte politik vil kunne få, så bør jeg vel sige nogle ord om visse mere konkrete detaljer i statsministerens tiltrædelseserklæring.

Den giver grund til alvorlig frygt for den så godt påbegyndte skattereforms skæbne. Det lyder ikke værst, at regeringen ønsker kildeskatten sat i kraft fra januar 1969, men man bliver betænkelig, når det så tilføjes, at det ikke er sikkert, at det kan nås. Under valgkampen fik skatteyderne ganske anderledes kontante løfter. Jeg opfordrer finansministeren til at arbejde lige så energisk for sagen, som hans forgænger gjorde, og jeg beder ham betænke, at skatteyderne jo har indstillet sig på, at 1968 skal være, hvad man har kaldt et skattefrit år. Det har voldt megen ravage, og det vil ikke stimulere arbejdslysten, hvis terminen ikke holdes. I øvrigt er jeg aldeles sikker på, at terminen kan holdes, men det afhænger naturligvis af finansministerens energi og dynamik.

Løftet om ophævelse af sambeskatningen skal ganske åbenbart ikke opfattes særlig totalt. Regeringen gør da også selv sit løfte mindre absolut ved tilføjelsen om, at man også vil søge en ordening af beskatningen for medhjælpende hustruer. Uanset regeringserklæringens løfter om forslag, der kan støtte og opmuntre den private opsparing, vil jeg tillade mig længst muligt at tvivle på enighed mellem regeringspartierne om at gennemføre adgangen til skattelettelse ved oprettelse af såkaldte kapitalbindingskonti, og jeg går da ud fra, at det almindelige grundlag for regeringssamarbejdet er det, at der ikke kan gennemføres noget, som blot ét af regeringspartierne modsætter sig. Regeringen må vide, at mærkbar reel nyopsparing ad denne vej er en illusion, og tinget har ikke glemt den nuværende statsministers utvetydige karakteristik af opsparingspræmieringerne, der blev fremsat her i folketinget i 1965, at dette system kun tjente til at skaffe nogle skatteydere skatte-